

Hồi 10

Nghi Vấn

Rượu chẳng phải loại ngon, chỉ là thứ Hoa Điêu mua ở đâu cũng có. Tuy Mã Như Long không quan tâm, nhưng Tiểu Uyển tỏ ý xin lỗi và giải thích:

- Khuu lang ít khi uống rượu tại đây, cũng hiếm khi đem bạn đến đây, cho nên bình rượu này thiếp mới chạy ra mua tạm.

Rượu do Tiểu Uyển đích thân đi mua, thức ăn cũng do tự tay cô vào bếp nấu mang lên, bởi nơi đây không có con hầu nào.

- Khuu lang thích yên tĩnh, không muốn kêu người làm, cho nên ở đây thứ gì cũng do thiếp làm cả.

Giọng nói của Tiểu Uyển thật dịu dàng đầy nữ tính, cuộc sống của cô xoay quanh Khuu Phụng Thành, y là trung tâm, y muốn gì thì cô làm nấy. Hai người hạnh phúc bên nhau đã đủ, cần gì thêm kẻ hầu người hạ ? Thiếu rượu ngon thì đã sao ?

Mã Như Long bỗng cảm thấy rất hâm mộ hai người này. Y không khỏi tự hỏi, nếu y có một nữ nhân như Tiểu Uyển, hết lòng hết dạ đi theo y, chuyện gì cũng do y quyết định, thì y có chịu bỏ mọi thứ để sống một cuộc sống bình thường trầm lặng chẳng ?

Mã Như Long bất chợt nghĩ đến Đại Uyển. Nếu y cưới Đại Uyển, thì cô ấy có đôi dãi với y giống như vậy chẳng ? Y không nghĩ thêm nữa, vì câu hỏi này hoang đường đến buồn cười.

Dĩ nhiên là y không bao giờ cưới một nữ nhân như Đại Uyển, dù có đem dao kề cổ y cũng không chịu. Dù bây giờ Đại Uyển xem ra không xấu xí như lúc ban đầu, cũng không đến nỗi dễ ghét như lúc trước, nhưng cũng vẫn không dễ nhìn lắm, và cũng chưa đủ khả ái. Một người đã là thần tượng của bao nhiêu thiếu nữ, làm sao có thể cưới một nữ nhân như thế ?

Mã Như Long nâng chén uống cạn, quyết định từ nay quên đi cô gái mang tên Đại Uyển.

Khuu Phụng Thành dường như cũng uống khá nhiều, vì hôm nay y có hứng uống rượu.

Tiểu Uyển cũng uống tiếp với y, hai người chừng như hơi ngà ngà say, tỏ vẻ thân mật hơn, như thể quên mất trước mặt còn có Mã Như Long đang ngồi đấy. Mã Như Long cũng cảm thấy chính mình dư thừa, đang chuẩn bị kiểm cố cáo từ.

Những điều Mã Như Long muốn hỏi Khuu Phụng Thành lúc sớm, bây giờ thì không cần hỏi nữa, bởi vì y đã hoàn toàn tin tưởng Khuu Phụng Thành. Đúng lúc y định đứng dậy, Khuu Phụng Thành lại mời y một chén rượu, vừa cầm tay Tiểu Uyển y vừa cười nói:

- Uyển nhi nhất định phải mời Mã công tử ba chén, ba chén lớn đấy.

Tiểu Uyển cười khúc khích, lắc đầu quầy quậy:

- Thiếp chỉ mời Mã công tử được một chén.

- Phải là ba chén.

- Thiếp mà uống hết ba chén chắc chết quá !

- Nàng không uống ta siết chết nàng đấy !

Tiểu Uyển cười càng lơ lửng, trong ánh mắt lộ sóng xuân tình:

- Thiếp tình nguyện cho chàng siết chết.

- Thật không ?

- Dĩ nhiên là thật mà.

- Được.

Khuu Phụng Thành vừa cười, vừa đưa tay nắm lấy cổ Tiểu Uyển và nói nhỏ:

- Vậy thì ta siết thiệt.

Mã Như Long thật không muốn nghe thêm, cũng không muốn chứng kiến nữa. Y nên đi ngay mới phải ! Nhưng vừa đứng dậy, y bỗng nhìn tận mắt một chuyện không tưởng tượng nổi.

Đôi mắt tràn ánh xuân tình của Tiểu Uyển bỗng trợn lên như mắt cá chết, sắc mặt xám xanh, thân thể cứng đờ. Lần này là thật ! Khuu Phụng Thành quả thật siết cổ Tiểu Uyển đến chết !

Mã Như Long sửng sốt, như thể cũng có hai bàn tay vô hình bóp nghẹn cổ họng y, hơi thở y đột nhiên ngưng lại, người như tê dại đi, tay chân lạnh hắc. Tiểu Uyển đã ngã xuống, Khuu Phụng Thành nhìn cô ngã xuống, sắc mặt chẳng chút thay đổi, vẫn còn nụ cười trên môi.

- Nói láo thật là một thói xấu, ta từ trước đến nay không nói láo.

Y vừa cười vừa nói tiếp:

- Ta nói siết chết nàng thật là ta làm thật, cho nên sau này người phải tin những lời ta nói.

Mã Như Long không thốt được một chữ. Y muốn nôn mửa, tống tháo hết những thứ vừa nuốt xuống lúc nãy, nhưng y vẫn bất động.

Khưu Phụng Thành cười khoái trá:

- Tại sao người không hỏi ta vì sao phải giết nàng ?

Không chờ ai khác hỏi, y lại tự trả lời:

- Thật ra ta đã chuẩn bị giết chết nàng từ trước, từ lúc ta nhìn thấy nàng lần đầu. Ta chuộc Tiểu Uyển ra, mua căn nhà này cho nàng ở là vì muốn siết chết nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Uyển là ta đã chọn nàng, vì nàng chẳng những xinh đẹp, lại là một cô gái rất si tình, loại nữ nhân như nàng rất thích hợp với kế hoạch của ta.

Kế hoạch của y ? Kế hoạch gì ? Mã Như Long tuy không ngu dần, nhưng vẫn nghĩ không thông.

Khưu Phụng Thành khoan khoái giải thích:

- Ta muốn cho mọi người biết ta đã có ý trung nhân cùng thề non hẹn biển, một cô gái một lòng một dạ theo ta dù chết cũng theo, thì mọi người mới tin rằng ta không hề có ý muốn làm rể của Bích Ngọc Phu Nhân.

Y lại thở dài:

- Kỳ thực ta rất thèm muốn. Nhưng đối thủ của ta điều kiện quá tốt không kém chút nào, riêng ta không nắm chắc sẽ được tuyển chọn. Do đó ta quyết định phải trừ khử ba người các người.

"Muốn trừ khử các người chẳng phải chuyện dễ, cũng may là ta biết các người đều là tửu quỷ, lại biết thêm Đỗ Thanh Liên có đến đặt tiệc rượu tại Tụ Phong Lâu.

Do đó y mua chuộc người của Tụ Phong Lâu hạ độc trong rượu, lại mượn sát thủ của Thiên Sát giết họ diệt khẩu.

- Điều ta không ngờ đến là người không chịu uống rượu. May là ta làm việc vốn rất chu đáo, đã chuẩn bị trước ngõ khác.

Cái ngõ khác của Khuu Phụng Thành là Kim Chấn Lâm và Bành Thiên Bá. Kim Chấn Lâm đã bị y thu phục, Bành Thiên Bá cũng thông đồng với y, miếng ngọc treo trước ngực Khuu Phụng Thành dĩ nhiên cũng là một phần trong kế hoạch, sau khi thành công thì an bày sát thủ giết chết Kim Chấn Lâm bịt miệng.

- Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư thì hoàn toàn không biết nội tình, ta cố ý bảo Bành Thiên Bá mời họ đến Tự Phong Lâu uống rượu, lại dẫn họ đến Hàn Mai Cốc, chẳng qua chỉ để họ chứng kiến chuyện này, để chứng tỏ ta hoàn toàn trong sạch chẳng mấy may liên can, mà người mới chính là hung thủ.

Khuu Phụng Thành mỉm cười:

- Nhưng người không thể trách ta, chỉ nên trách người số xui, không uống mấy chén rượu ấy, cho nên người không chết. Giả sử người cũng chết lúc đó thì bây giờ không bị phiền toái như vậy.

Bây giờ Khuu Phụng Thành không còn đối thủ, nhưng nếu Tiểu Uyển không chết thì y chẳng thể mang tiếng bỏ nàng đi làm rể quý của Bích Ngọc Phu Nhân. Cho nên Tiểu Uyển phải chết.

Khuu Phụng Thành nhìn Mã Như Long nói thêm:

- Còn phần người, người có chết hay không cũng chẳng có gì cho ta quan ngại, bởi vì mọi người đã cho là người chính là hung thủ, người không chết thì đối với ta càng có lợi.

Mã Như Long cuối cùng lên tiếng hỏi:

- Có lợi gì ?

Khuu Phụng Thành thở dài, bồng nói:

- Chẳng lẽ người đến lúc này cũng chưa nghĩ ra ta là đầu não của Thiên Sát sao ?

Mã Như Long cảm thấy toàn thân lạnh toát, cứng đờ. Bây giờ y cuối cùng đã hoàn toàn hiểu rõ, cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ biết rõ nội vụ, nhưng đột nhiên lúc này mọi việc đã rõ, y không thể ngờ được hung thủ đích thực lại chính miệng kể lại những chuyện này cho y nghe.

Mã Như Long không dần được bèn hỏi:

- Tại sao người lại đem bí mật của mình nói cho ta nghe ?

Khuu Phụng Thành cười nói:

- Bởi vì ...

Mới nói được hai tiếng, sắc mặt y đột nhiên biến hẳn, cũng thay đổi kinh dị giống hệt như lúc Đỗ Thanh Liên sắp chết, gương mặt trắng tái chợt chuyển sang một màu xám chết đáng sợ. Khuu Phụng Thành cố gắng đứng dậy, nhưng chân y đá ngã cái bàn, y muốn vịn vào bàn nhưng bàn ngã nên y cũng ngã xuống.

- o O o -